

(इंग्रजी भाषेतील न्यायनिर्णयाचा मराठी भाषेत अनुवाद)

(१९९७) १ एस. सी. आर. ६७३

भारत राम मीना

विरुद्ध

राजस्थान उच्च न्यायालय जोधपूर आणि इतर

२९ जानेवारी १९९७

[ए. एम. अहमदी, सी. जे. आणि सुहास सी. सेन, जे.]

सेवा कायदा:

वार्षिक गोपनीय अहवाल-प्रतिकूल टिप्पण्या-न्यायव्यवस्थेचे परीक्षण -- निर्णीत :-प्रतिकूल टिप्पण्या मनमानी किंवा कोणत्याही तथ्यात्मक आधाराविना नाहीत-या प्रकरणाच्या परिस्थितीत, अशा प्रतिकूल टिप्पण्या रिट अधिकारक्षेत्राचा वापर करून रद्द केल्या जाऊ शकत नाहीत.

वार्षिक गोपनीय अहवाल-प्रतिकूल टिप्पण्या-वस्तुस्थिती-रिट अधिकारक्षेत्राच्या वादग्रस्त प्रश्नांचा न्यायिक परीक्षण -खटल्याच्या परिस्थितीत, भारतीय संविधान, 1950 ची हमी नाही: अनुच्छेद 226.

तथ्यचा वादग्रस्त प्रश्न- रिट अधिकारक्षेत्राचे-रिट अधिकारक्षेत्र वापरण्यास उच्च न्यायालयाचा नकार लागू करणे.

अपीलकर्त्याच्या वार्षिक गोपनीय अहवाल एक मुन्सिफ/ज्युडीशियल दंडाधिकारी, जिल्हा आणि सत्र न्यायाधीशांनी प्रतिकूल टिप्पणी केली की अपीलकर्त्याची सचोटी संशयास्पद होती, तो निःपक्षपाती नव्हता, तो अल्पभाषी होता, त्याचे अधिकृत वर्तन योग्य नव्हते, त्याला कार्यालयीन कामकाजावर योग्य नियंत्रण नव्हते, तो एक बेजबाबदार अधिकारी होता आणि प्रामाणिकपणाबद्दल त्याला चांगली प्रतिष्ठा नव्हती.तपासणी करणाऱ्या न्यायाधीशांनी टिप्पणी केली, "मी डी. जे. शी सहमत आहे. बारच्या सदस्यांचेही त्यांच्या

वर्तनाबद्दल आणि कार्याबद्दल खराब मत आहे."उच्च न्यायालयाच्या मुख्य न्यायाधीशांनी या अहवालाशी सहमती दर्शवली आणि निरीक्षण नोंदवले. या निरीक्षणांपेक्षा वेगळे काही नाही, ज्याचे मी समर्थन करतो आणि टिप्पणी करतो की तो एक वाईट अधिकारी आहे '.प्रतिकूल टिप्पणीच्या विरोधात अपीलकर्त्याचे निवेदन फेटाळण्यात आले.याचिकाकर्त्याला यादरम्यान दिवाणी न्यायाधीश/मुख्य न्यायिक जी दंडाधिकारी म्हणून पदोन्नती देण्यात आली होती.उपरोक्त प्रतिकूल टिप्पण्यांना आव्हान देणारी रिट याचिका उच्च न्यायालयाने फेटाळली.त्यामुळे हे आवाहन करण्यात आले आहे.

याचिका फेटाळत, हे न्यायालय

निर्णीत :- १ अपीलकर्त्याने अनेक वादग्रस्त प्रश्न उपस्थित केले आहेत. जिल्हा न्यायाधीशांनी अपीलकर्त्याविरुद्ध केलेल्या आरोपांच्या आधारे वार्षिक गोपनीय अहवाल लिहिला गेला होता.अपीलकर्त्याला अहवालाच्या विरोधात निवेदन करण्याची संधी होती, जी त्याने केली.अपीलकर्त्याचा न्याय त्याच्या कार्याच्या आणि त्याच्या वर्तनाच्या बळावर केला जातो.अपीलकर्त्याच्या गुणवत्तेचे मूल्यांकन कोणत्याही प्रकारे हे मनमानी किंवा कोणत्याही तथ्यात्मक आधाराविना मानले जाऊ शकत नाही.अपीलकर्त्याच्या वार्षिक गोपनीय अहवालातील प्रतिकूल टिप्पण्या हस्तक्षेप करण्यासाठी आणि रद्द करण्यासाठी त्याच्या रिट अधिकारक्षेत्राचा वापर करून न्यायालयाचे समर्थन करण्यासाठी काहीही नोंदवले गेले नाही. [678- एफ-जी]

2. अपीलकर्त्याची तक्रार अशी आहे की उच्च न्यायालयाने रिट याचिका थोडक्यात फेटाळायला नको होती, परंतु तथ्यांची तपशीलवार तपासणी करायला हवी होती.अपीलकर्त्याविरुद्ध आरोप आहेत, जे त्याने फेटाळले आहेत.पण ही पुराव्याची विवेचन करण्याची बाब आहे. रिट न्यायालयाने या वादात प्रवेश करण्यास योग्यरित्या नकार दिला. [678- एच, 679-ए]

दिवाणी अपील अधिकारिता : 1997 चे दिवाणी अपील क्र. 456.

1993 च्या D.B.C.W.P. क्रमांक 5712 मधील राजस्थान उच्च न्यायालयाच्या 11.1.95 तारखेच्या निकाल आणि आदेशावरून.

अपीलकर्त्यासाठी पल्लव शिशोदिया आणि ए. पी. मेध.

प्रतिवादींसाठी ई. अरुणेश्वर गुप्ता.

न्यायालयाचा निर्णय न्यायमूर्ती सेन द्वारे दिला गेला, अनुमती देण्यात आली.

1990 सालच्या वार्षिक गोपनीय अहवाल केलेल्या काही प्रतिकूल टिप्पण्या रद्द करण्यासाठी अपीलकर्त्याने दाखल केलेल्या रिट याचिकेवर राजस्थान उच्च न्यायालयाने दिलेल्या आदेशाविरुद्ध हे अपील दाखल करण्यात आले आहे. या प्रकरणात अपीलकर्त्याने उपस्थित केलेले वाद हे खरोखरच वस्तुस्थितीचे प्रश्न आहेत. अपीलकर्ता भरत राम मीना यांची 19.7.1985 वर दोन वर्षांसाठी प्रोबेशनवर मुन्सिफ/ज्युडीशियल दंडाधिकारी म्हणून नियुक्ती करण्यात आली होती. अपीलकर्त्याची योग्यरित्या पुष्टी करण्यात आली आणि नंतर त्याला मुन्सिफ/न्यायिक दंडाधिकारी, बाडमेर, जिल्हा बालोत्रा म्हणून नियुक्त करण्यात आले. 1987, 1988 आणि 1989 या वर्षांत अपीलकर्त्याने बाडमेर येथील मुन्सिफ/न्यायिक दंडाधिकारी म्हणून समाधानकारकपणे कर्तव्ये पार पाडली. बालोत्रा येथील तत्कालीन जिल्हा उच्च आणि सत्र न्यायाधीश सत्य प्रकाश पाठक यांना अपीलकर्त्याचे काम समाधानकारक असल्याचे आढळून आले होते, असे अपीलकर्त्याने म्हटले आहे. आणि त्यानुसार वार्षिक गोपनीय अहवाल लिहिले गेले होते.

राजस्थान राज्याच्या विधानसभेच्या सार्वत्रिक निवडणुका 27.2.1990 रोजी झाल्या. राज्य विधानसभेच्या निवडणुकीसाठी अपीलकर्त्याची विभागीय दंडाधिकारी म्हणून नियुक्ती करण्यात आली होती. २०-२-१९९० रोजी, राजस्थान उच्च न्यायालयाच्या प्रबंधकनी राजस्थानच्या बी. निवडणूक अधिकारी, राज्याचे सर्व जिल्हाधिकारी आणि जिल्हा आणि सत्र न्यायाधीशांना एक वायरलेस संदेश जारी केला होता, ज्यामध्ये न्यायिक दंडाधिकारी आणि न्यायिक न्यायालयांचे सहाय्यक कर्मचारीवर्ग यांना निवडणूक कर्तव्यासाठी तैनात करण्याची परवानगी देण्यात आली होती. यासाठी जिल्हा आणि सत्र न्यायाधीशांशी संपर्क साधण्याचे निर्देश उच्च न्यायालयाने जिल्हाधिकाऱ्यांना दिले होते. जिल्हाधिकारी यांना थेट न्यायिक अधिकाऱ्यांना कोणतेही निर्देश जारी करण्याचा अधिकार नव्हता. न्यायिक अधिकाऱ्यांना सूचना देण्यासाठी जिल्हा आणि सेशनस न्यायाधीशांशी संपर्क साधावा लागला. जिल्हाधिकारी, बाडमेर यांनी दिनांक 17.2.1990 च्या आदेशानुसार अपीलकर्त्याला 23.2.1990 ते 27.2.1990 पर्यंतच्या निवडणूक कालावधीसाठी विभागीय अधिकारी/विभागीय दंडाधिकारी म्हणून नियुक्त केले. जिल्हाधिकारी यांनी दिलेल्या आदेशात, विभागीय अधिकारी/विभागीय दंडाधिकाऱ्यांची बैठक 3 पी. एम वाजता होणार

असल्याचे नमूद करण्यात आले होते. 22.2.1990 रोजी बालोत्रा येथील जिल्हा आणि सत्र न्यायाधीशांनी आपल्या आदेशाद्वारे निर्देश दिले होते की बाडमेर येथे तैनात असलेल्या विभागीय कार्यालयांनी (अपीलकर्त्यासह) त्यांच्या संबंधित न्यायालयांमध्ये दुपारी 2 वाजून 45 मिनिटांपर्यंत काम करावे आणि त्यांना २३-२-१९९० पासून २७-२-१९९० पर्यंत निवडणूक कर्तव्य करावे.

१९-२-१९९० रोजी जिल्हा सत्र न्यायाधीशांशी संपर्क न साधता जिल्हाधिकाऱ्यांनी थेट अपीलकर्त्याशी संपर्क साधला आणि त्याला जयपूर येथील न्यायिक विभागाच्या उपसचिवांना डी. ओ. पत्र देण्यासाठी पाठवले. त्याच दिवशी, जिल्हा आणि सत्र न्यायाधीशांचा कोणताही संदर्भ किंवा परवानगी न घेता अपीलकर्ता जयपूरला गेला आणि 22.2.1990 रोजी परत आला. तो निवडणूक कर्तव्यावर असल्याचा आरोप करत पूर्वपरवानगीशिवाय तो 28.2.1990 वर न्यायालयात अनुपस्थित होता, ज्यासाठी जिल्हा निवडणूक अधिकाऱ्याकडून प्रमाणपत्र सादर करण्यात आले होते. जिल्हा आणि सत्र न्यायाधीशांच्या पूर्वपरवानगीशिवाय 19.2.1990 पासून 22.2.1990 पर्यंत आणि २८-२-१९९० रोजी देखील अपीलकर्त्याची अनधिकृत अनुपस्थिती लक्षात घेता, जिल्हा न्यायाधीशांनी त्याच्या वार्षिक गोपनीय अहवाल प्रतिकूल नोंद केली आणि अपीलकर्त्याविरुद्ध शिस्तभंगाची कारवाई सुरू करण्यासाठी उच्च न्यायालयाच्या प्रबंधका कडे अहवाल सादर केला. शिस्तपालन प्राधिकरणाने पुढील आदेश दिले:

" त्याने धारण केलेल्या पदाच्या कर्तव्याबद्दल आणि प्रतिष्ठेबद्दल संपूर्ण निष्ठा राखण्यासाठी भविष्यात सावधगिरी बाळगात दोषी अधिकाऱ्याला इशारा देणे योग्य आहे असे मला वाटते."

अपीलकर्त्याचा समावेश असलेला दुसरा वाद तेव्हा सुरू झाला जेव्हा अपीलकर्ता 21.8.87 ते 28.4.1990 पर्यंत मुन्सिफ आणि न्यायिक दंडाधिकारी म्हणून काम करत होता. अनुसूची जाती आणि अनुसूची जमाती (अत्याचार प्रतिबंध) कायदा, 1989 अंतर्गत 30.1.1990 नंतर उद्भवलेल्या आणि नोंदवलेल्या सर्व प्रकरणांची सुनावणी करण्यासाठी अपीलकर्त्याला अधिकारक्षेत्र देण्यात आले होते. २६-३-१९९० कॉन्स्टेबल मान सिंगने राज्य विरुद्ध नाथू सिंग आणि इतरांच्या प्रकरणात आयपीसी कलम 430 आणि 1989 च्या कायद्याच्या कलम 3 (13) अंतर्गत चलान दाखल केले.

अपीलकर्त्याविरुद्धचा आरोप असा आहे की, या प्रकरणाची दखल घेण्याऐवजी, त्याने चलान चुकीच्या पद्धतीने सादर केल्यामुळे हवालदाराला तुरुंगात पाठवण्याची धमकी दिली.त्यानंतर, कॉन्स्टेबलने सहाय्यक सरकारी वकील हरि प्रसाद व्यास यांच्याकडे संपर्क साधला, जे त्याच तारखेला (26.3.1990) अपीलकरता समोर हजर झाले आणि त्यांनी सादर केले की जिल्हा न्यायाधीशाच्या आदेशानुसार आणि फौजदारी प्रक्रिया संहितेच्या कलम 193 सह वाचन केलेल्या कलम 54 (2) च्या तरतुदीनुसार, अपीलकर्त्याच्या न्यायालयात चलान सादर करावे लागेल.अपीलकर्त्याने खटला दाखल करण्यासाठी कोणताही आदेश दिला नाही, परंतु श्री व्यास यांच्याविरुद्ध गुन्हा दाखल करण्याची धमकी दिली.मात्र, त्यांनी जाहीर केले की ते 27.3.1990 वर आदेश पाठवतील.

२६-३-१९९० रोजी सहाय्यक सरकारी वकिलाने अपीलकर्त्याविरुद्ध जिल्हा आणि सत्र न्यायाधीश डी. जे. पाठक यांच्याकडे लेखी तक्रार सादर केली, ज्यात वर नमूद केलेल्या आरोपांचे वर्णन केले आहे.तक्रारीच्या आधारे जिल्हा आणि सत्र न्यायाधीशांनी उक्त चलान प्रकरणाशी संबंधित फाइल मागवली.फाइलमधून असे आढळून आले की या प्रकरणातील अपीलकर्ता सी. पी. क्र. 30/90 एफ. (राज्य वि. नाथू सिंग) याने 26.3.1990 रोजी आदेश दिला होता.अपीलकर्त्याविरुद्धचे आरोप असे आहेत की हा आदेश प्रत्यक्षात 27.3.1990 वर निर्देशित करण्यात आला होता आणि त्यानंतर तो प्रत्यक्षात 26.3.1990 वर पाठवण्यात आला होता हे दर्शविण्यासाठी तो मागे घेण्यात आला.

पुढील आरोप असा आहे की अपीलकर्त्याने 26.3.1990 रोजी राज्य वि. हरी सिंग या फौजदारी खटल्यात आदेश दिला होता.त्या प्रकरणात, त्या तारखेला आरोपींनी किंवा त्यांच्या वतीने कोणताही जामीन अर्ज दाखल केला नव्हता.सहाय्यक सरकारी वकिलाला अशा कोणत्याही अर्जाची प्रत 26.3.1990 वर देण्यात आलेली नव्हती.परंतु न्यायालयाच्या नोंदींमध्ये फेरफार करण्यात आल्याचे आदेशावरून दिसून येते.३०-३-१९९० रोजी , अपीलकर्त्याने आरोपीच्या वकिलाला जामीन अर्ज सादर करण्यास भाग पाडले, जो प्रत्यक्षात 'कोर्ट फी रजिस्टरमध्ये 30.3.1990 वर नोंदवला गेला होता, परंतु तो 26.3.1990 रोजी नोंदवला गेल्याचे दर्शविले गेले.

पुढील आरोप असा आहे की 1.4.1990 वर, अपीलकर्त्याने सहाय्यक सरकारी वकील व्यास यांच्याविरुद्ध एफआयआर दाखल केला आणि आरोप केला की त्याने

अपीलकर्त्याविरुद्ध जिल्हा आणि सत्र न्यायाधीश, बालोत्रा यांच्याकडे खोटी तक्रार दाखल केली होती.पुढे असा आरोप करण्यात आला की साक्षीदारांना त्याला इजा पोहोचवण्याची धमकी देऊन अपीलकर्त्याविरुद्ध पुरावे गोळा करण्यात आले होते.अपीलकर्त्याने दाखल केलेल्या एफ. आय. आर. मध्ये, सहाय्यक सरकारी वकील व्यास यांनी केलेल्या अनियमिततांचा संदर्भ दिल्यानंतर असे म्हटले गेले:

“... वरील चलनात झालेल्या अनियमितता दडपण्यामुळे, त्यांनी माझ्याविरुद्ध बार्मेरच्या जिल्हा आणि सत्र न्यायाधीशांना खोटी आणि बनावट माहिती दिली.ज्याचा परिणाम म्हणून जिल्हा आणि सत्र न्यायाधीश, बालोत्रा, जे माझे कार्यकारी अधिकारी आहेत, त्यांना पोलीस व्हॅनमध्ये अधिकृत पदावर येणे बंधनकारक होते आणि त्यांनी माझ्या वरील फाईलच्या संदर्भात चौकशी केली.”

अपीलकर्त्याने पुढे असा आरोप केला की जिल्हा न्यायाधीशांनी केलेल्या चौकशीचा परिणाम म्हणून त्याला खूप मानसिक त्रास सहन करावा लागला होता आणि साक्षीदारांना अपीलकर्त्याचे नुकसान करण्याची धमकी दिल्यानंतर त्याच्या विरोधात पुरावे गोळा करण्यात आले होते.

२-४-१९९० रोजी, बालोत्रा येथील जिल्हा आणि सत्र न्यायाधीशांनी श्री व्यास, सहाय्यक सरकारी वकील, श्री लेखराज, स्टेनोग्राफर , ताराचंद परमार, वाचक स्वरूप सिंग, वकील आणि कॉन्स्टेबल मान सिंग यांचा पुरावा घेतल्यानंतर, अपीलकर्त्याविरुद्ध शिस्तभंगाची कारवाई सुरू करण्यासाठी राजस्थान उच्च न्यायालयाला अहवाल पाठवला.त्यानंतर, राजस्थान नागरी सेवा (वर्गीकरण, नियंत्रण आणि अपील) नियम, 1958 च्या नियम 16 अन्वये, घोर गैरवर्तन, अनुशासनहीनता, अवज्ञा आणि कर्तव्यात हलगर्जीपणा यासारख्या कायद्यांसाठी त्यांच्याविरुद्ध विभागीय चौकशी सुरू करण्यात आली.न्यायालयीन नोंदींमध्ये गैरवर्तन करणे, आणखी आरोप होते.गैरवर्तन आणि खोटी आणि चुकीची न्यायालयीन नोंद तयार करण्यासाठी, जीच्या अधिकाराचा आणि पदाचा गैरवापर करून वकिलावर पूर्व-दिनांकित अर्ज दाखल करण्यासाठी दबाव आणल्याचा आरोपही करण्यात आला होता.पुढील आरोप एफ. आय. आर. दाखल करताना अपीलकर्त्याच्या वर्तनाबद्दल होते, ज्यामध्ये जिल्हा न्यायाधीश गुंतले होते.

अपीलकर्त्याच्या वार्षिक गोपनीय अहवाल जो जिल्हा आणि सत्र न्यायाधीशांनी थेट लिहिला होता, असा आरोप करण्यात आला होता की अपीलकर्त्याची सचोटी संशयास्पद होती, तो निःपक्षपाती नव्हता, तो उद्धट स्वभावाचा होता, त्याचे अधिकृत वर्तन योग्य नव्हते, कार्यालयीन कामकाजावर त्याचे योग्य नियंत्रण नव्हते, तो एक बेजबाबदार अधिकारी होता आणि प्रामाणिकपणाबद्दल त्याला चांगली प्रतिष्ठा लाभली नाही.जेव्हा वार्षिक गोपनीय अहवाल तपासणी न्यायाधीशांकडे सादर करण्यात आला, तेव्हा त्यांनी टिप्पणी केली की "मी डी. जे. बरोबर सहमत आहे. बारच्या सदस्यांचेही त्यांच्या वर्तनाबद्दल आणि कार्याबद्दल खराब मत आहे".त्यानंतर हा अहवाल राजस्थान उच्च न्यायालयाच्या मुख्य न्यायाधीशांकडे सादर करण्यात आला, ज्यांनी या अहवालाशी सहमती दर्शवली आणि निरीक्षण नोंदवले. या निरीक्षणांपेक्षा वेगळे काही नाही, ज्याचे मी समर्थन करतो आणि टिप्पणी करतो की तो एक वार्ड अधिकारी आहे ".

अपीलकर्त्याच्या वार्षिक गोपनीय अहवाल प्रतिकूल टिप्पण्या प्रबंधकनी त्याला कळवल्या होत्या.अपीलकर्त्याला कळवण्यात आले होते की, पत्र प्राप्त झाल्यापासून पंधरा दिवसांच्या आत तो वरील निरीक्षणांविरुद्ध कोणतेही प्रतिनिधित्व करू शकतो.मात्र, याचिकाकर्त्याचे निवेदन फेटाळण्यात आले.याचिकाकर्त्याला यादरम्यान 24.5.1994 वर दिवाणी न्यायाधीश/मुख्य न्यायिक दंडाधिकारी म्हणून पदोन्नती देण्यात आली होती. 11.1.1995 राय अपीलकर्त्याने वार्षिक गोपनीय अहवाल त्यांच्याविरुद्ध केलेली प्रतिकूल टिप्पणी रद्द करण्यासाठी राजस्थान उच्च न्यायालयात रिट याचिका दाखल केली.तथापि, उच्च न्यायालयाने रिट याचिका फेटाळून लावत असे निरीक्षण नोंदवले:

" आम्ही अधिकाऱ्याचा मूळ A.C.Rs पाहिला आहे आणि या प्रकरणाचा अभ्यास केला आहे आणि असाधारण रिट अधिकारक्षेत्रात 1990 सालच्या A.C.Rs च्या अभिलेखनणीत हस्तक्षेप करण्याचा कोणताही आधार आम्हाला आढळला नाही.

याचिकाकर्त्याने राजस्थान उच्च न्यायालयाच्या या निर्णयाला आव्हान दिले आहे.अपीलकर्त्याने वस्तुस्थितीवर अनेक वादग्रस्त प्रश्न उपस्थित केले आहेत.जिल्हा न्यायाधीशांनी अपीलकर्त्यांविरुद्ध केलेल्या आरोपांच्या आधारे वार्षिक गोपनीय अहवाल लिहिला गेला होता.अपीलकर्त्याला त्याने केलेल्या अहवालाच्या विरोधात निवेदन करण्याचा अधिकार होता.त्याच्या कामाच्या बळावर आणि त्याच्या वर्तणुकीवर अपीलकरताचा

न्यायनिवाडा केला जातो.अपीलकर्त्याच्या गुणवत्तेचे मूल्यांकन कोणत्याही प्रकारे मनमानी किंवा कोणत्याही तथ्यात्मक आधाराविना मानले जाऊ शकते असे आम्हाला आढळत नाही.अपीलकर्त्याच्या वार्षिक गोपनीय अहवालातील प्रतिकूल टिप्पण्या हस्तक्षेप करण्यासाठी आणि रद्द करण्यासाठी त्याच्या रिट अधिकारक्षेत्राचा वापर करून न्यायालयाला न्याय्य ठरवण्यासाठी काहीही नोंदवले गेले नाही.

अपीलकर्त्याची तक्रार अशी आहे की उच्च न्यायालयाने रिट याचिका फेटाळायला नको होती, परंतु त्यांनी तपशीलवार तथ्यांची तपासणी करायला हवी होती. आम्ही अपीलकर्त्याविरुद्धचे आरोप विस्ताराने मांडले आहेत. अर्थात, त्यांनी हे आरोप फेटाळले आहेत, परंतु ही पुराव्याच्या विवेचनाची बाब आहे.रिट न्यायालयाने या वादात प्रवेश करण्यास योग्यरित्या नकार दिला.

त्यामुळे या अपिलात कोणतेही तथ्य नाही आणि ते फेटाळले पाहिजे, असे आमचे मत आहे.खर्चाबाबत कोणताही आदेश दिला जाणार नाही.

व्ही. एस. एस.

याचिका फेटाळण्यात आली.

अस्वीकरण

या न्यायनिर्णयाच्या मराठी भाषेतील या अनुवादाचा वापर हा पक्षकारास त्याच्या/ तिच्या मातृभाषेमध्ये त्याचा अर्थ समजून घेण्यापुरताच मर्यादित राहिल आणि त्याचा इतर कोणत्याही कारणाकरीता वापर करता येणार नाही तसेच इंग्रजी भाषेतील न्यायनिर्णय हाच सर्व व्यावहारिक आणि कार्यालयीन वापराकरीता विश्वसनीय असेल आणि तोच त्यातील आदेशाच्या निष्पादन आणि अंमलबजावणी करता वैध मानला जाईल.